

правдини, и сблажваніе-то между Нѣмци, Чехи, Унгарци, Италиенци, Хървати бѣше ужасно и единствено въ цяла-та исторія. Штросмайеръ не ся поколеба, нито една минута, за страна-та коя-то той трябаше да държи въ това критическо време. До гдѣ бѣше въ Дяково професоръ и священникъ, той браняше, съ сички-тѣ си сили, единородци-тѣ си Хървате отъ притѣсненія-та на Унгарци-тѣ; сѣщо-то той залови и сега отъ Виена. Той влѣзе въ писмено сношеніе съ военнія хърватски управитель, *Јелачичъ*, съ хърватскія министръ, барона *Ожеговича*, и съ сички-тѣ хърватски и славонски отлични мѣжје. Той ревностно посѣщаваше сички-тѣ държавни мѣжје въ Виена; освѣщаваше ги върху истиннія характеръ на хърватско-то движеніе; поучаваше ги по кой начинъ треба да постѣпятъ за да ся покажатъ справедливи, и да придобіятъ симбатія-та на единородци-тѣ му кѣмъ австрійскія царь: нѣмаше събраніе отъ държавни мѣжје дѣто Штросмайеръ да не присѣтствова за да го освѣти чрезъ дълбокія си разсѣдѣкъ и чудесна-та си проникателность. Съ една дума, въ тази извънредна криза на Хърватско, този отличенъ родолюбець пожъртвова сичкія си трудъ, тури живота си въ опасность само за да спомогне на отечество-то си да ся отърве отъ маджарскія яремъ. И можеше ли другче да постѣпи единъ геніаленъ чолякъ, обдаренъ, въ сѣщо-то време, съ най-превъзходни-тѣ христіенски добродѣтели?

Сѣкій може да си въобрази какво възхищеніе, каква радость име-то на Штросмайера ще е възбуждало между Хървати-тѣ; тази радость и това възхищеніе излязоха отъ сички въобразителни граници кога-то, на 1850, този хърватски патриотъ ся рѣко-